ЦИРКУЛАР УПРАВИТЕЉНОГА СОВЈЕТА

Свима исправничествама.

Његова Светлост, Милостивјејши Књаз и Господар наш путујући пре неколико дана из Крагујевца у Београд не с малим негодованијем примјетили су, да народ млогу гору сече и да је ова на млоги мјести до убивленија изкрчена и разређена, и поводом овим изволели су височајшим предписанијем својим од 26. т. м. № 251. Управителноме Совјету наложити, да овај незадржано циркулар на сва исправничества изда, којим да се најстрожије забрани свакоме родну гору и дирнути, а камо ли сећи је и чистити, на штету свеобшту и обзнани, да ће сваки онај, који ово запређеније преступи, строго и примјерно казњен бити.

Сјешећи Управителни Совјет височајшу ову заповест исправничеству Н. сообшчити, препоручује му, да се оно својски постара заповест ову средством надлежни срески старешина (од кои свакоме по један екземплар овога циркулара послати ваља) по целоме окружију своме обнародовати и старешинама срезким од стране Совјета то изјавити, да ће сваки онај старешина, у кога се у срезу нађе, да је небрежљивим надзиранијем његовим гора родна исечена, истој оној казни подвржен бити, коју казн заслужује онај, који је гору знајући заповест ову секо. Зато нека они какве знаду мејре употребе к предокранију речене штете, ако не желе и казн и негодованије књажеско и Совјета на себе навући. А исправничество нека особито вниманије своје обрати на то, да се заповест ова у уваженију обдржи и да се никаква злоупотребленија не чине, јер ако се дозна да је оно немарљиво било у томе, или тужбе срезски старешина против противника ове заповести није уважити тело, подлећи ће и оно строгоме одговору, и осетиће следствија небреженија његова. Примјечава се исправничеству, да она уредба по којој је народ до сада за потребу своју и родну гору сећи мого и одјако остаје не промењена, и да сваки, који за грађење бина, какови родну гору употребује, такову сећи може, но не пре, него од исправничества на то дозволено писмено добије, које дозвољење ваља да покаже старешини онога среза, у кога срезу гору сјећи намерава, нити икакав срески старешина ваља да без писменога дозволења исправничества допусти коме гору сећи.

Напослетку нека исправничество и то знаде а и срезским старешинама закаже, да ће скорим једна комисија од Совјета у вилајет изаслана бити, која ће осим осталога и то прогледити, у колико се заповест ова у смотрењу сечења родне горе набљудава.

№ 215. 29 Јануарија 1836 године у Крагујевцу.